

(Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) Πελοπν. (Αἰγ. Βούρβουρ. Καλάμ.) Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Πρω. Ἐλευθερουδ.: Βαρυκέφαλος ἄνθρωπος, οὔτε νοιώθει οὔτε ἀκούει νὰ τὸν ὀρμηνέψης Αἰγ. Τὰ βαρυκέφαλα πιδῖα δὲν παίρν'νι τὰ γράμματα Αἰτωλ. Συνών. ἀργονόητος, βαρύγνωμος 2, βαρυλάτης 3, βαρυνούσης, κακοκέφαλος, ξεροκέφαλος, χοντροκέφαλος. 2) Ἰσχυρογνώμων, πείσμων Ἡπ. Πελοπν. (Αἰγ. Βούρβουρ.) Σκιάθ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρύγνωμος 1. Γ) Οὐδ. οὐσ. 1) Τὸ ὑδρόβιον ἔντομον πτηνίον ἢ ὑπερον τῆς τάξεως τῶν γεωμετριδῶν (geometridae) μετὴν κεφαλὴν ὀγκώδη (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογραφ. 10 (1929) 207) Πόντ. 2) Ὁ γυρίνος, ἡ ὁμοία πρὸς ὑπερον πρώτη μορφή τοῦ βατράχου (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 16) Πόντ. Συνών. κοπανέλλι, κοπανίδα, κοπανιδέλλι.

βαρυκίνητος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. βαροκίνητος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κίνητος.

1) Ὁ δυσκόλως κινούμενος, βραδυκίνητος: Βαρυκίνητος ἄνθρωπος. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀναργος καὶ ἀργοκίνητος, ἔτι δὲ συνών. βαρύκολος 1, βαρυλάτης 1, βαρὺς Α 2. 2) Ὁ δυσκόλως μετατοπιζόμενος: Βαρυκίνητη πέτρα.

βαρυκιντυνέω Ἀθῆν. βαρυκιντυνέω Κάσ. βαροκινδυνεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. κιντυνέω.

Κινδυνεύω σοβαρῶς, διατρέχω βαρὺν κίνδυνον ἐνθ' ἄν.: Βαρυκιντύνει ἀπὸ τῆ φωτιά γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ἔχει τοῦ Ἀθῆν. Ἐβαροκινδύνει ἡ δεῖνα κ' ἔχω τὴν πῶς δὲ ξανασηκώνεται Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Κάλλιμα ἔχω νὰ ἔμουν ἄρρωστη βαροκινδυνεμένη
πάρα μετὴν ἀγάπη μου νὰ μαι περιπλεμένη
αὐτόθ.

βαρυκόκκαλος ἐπίθ. Ἡπ. βαροκόκκαλος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. κόκκαλο.

Ὁ λιπόσαρκος μέν, ἀλλὰ βαρὺς. Συνών. χοντροκόκκαλος.

βαρυκόλημαν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυκολῶ.

1) Τὸ νὰ βαρύνεται κἀνείς, νωθρότης, ὀκνηρία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρειοσύνη. 2) Δισταγμός, ὄκνος.

βαρυκολία ἢ, Πόντ. (Κερασ.) βαρυκολίγμ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύκολος.

Νωθρότης. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρειοσύνη.

βαρύκολος ἐπίθ. Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.) βαρειόκολος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) βαρόκολος Βιθυν. Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. βαρύκολος. Πβ. Πουλλολ. στ. 581 (ἐκδ. G Wagner σ. 196).

1) Δυσκίνητος, βραδυκίνητος Βιθυν. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.): Βαρύκολον καράβιν Κερασ. || Αἰνιγμ.

Ὁ πάππο μ' ὁ βαρύκολον | ποῦ λέγει τὴν ἀλήθειαν
(ὁ στατήρ) αὐτόθ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. βαρυκίνητος 1. 2) Νωθρός, ὀκνηρός Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαρειεμής.

βαρυκολῶ Κύπρ. βαρυκολῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύκολος.

1) Βαρύνομαι, ὀκνῶ: Θέλω νὰ πάω 'ς τὸ παναῦρον, ἄμ-μα βαρυκολῶ. Ἐβαρυκόλιαν νὰ ἔρῃ μαζίν μου. 2) Διστάζω: Βαρυκολῶ νὰ πάω 'ς τὴν δουλ-λειάν, γιατί θωρῶ τὸν τῶιρὸν γεμῆτον τῶαί φροῦμαι πῶς 'εν-νὰ κάμη νερά. Συνών. βαρυκαρδίζω 3.

βαρυκόπος ὁ, Κύπρ. βαροκόπος Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κόπος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 22 (1910) 245.

1) Ὁ κτυπῶν μετὴν βαρεῖαν σφύραν πρὸς σφυρηλάτησιν τοῦ σιδήρου Κύπρ. 2) Λατόμος ἔχων ἔργον νὰ σχίξῃ τοὺς μεγάλους λίθους καὶ νὰ τοὺς κάμη μικρότερα τεμάχια.

βαρυκοπῶ Ἡπ. Κύθηρ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ά. βαροκοπῶ Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κύπρ. Μῆλ. Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρυκόπος.

1) Κτυπῶ μετὴν βαρεῖαν σφύραν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος πρὸς σφυρηλάτησιν τοῦ σιδήρου Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κύπρ. Ρόδ. κ.ά.: Αἰνιγμ.

Πέντε δέκα κουβαλᾶν, | δώδεκα βαροκοπᾶν,
ἢ μαργιόλω τὰ φορτώθ', | κὲ ὁ παπποῦς τὰ ξεφορτώθ'
(τὰ δάκτυλα, τὰ δόντια, ἢ γλῶσσα καὶ ὁ στόμαχος) Ἡπ.

2) Κόπτω ἢ ἀποσπῶ λίθους διὰ τῆς βαρεῖας σφύρας Κύθηρ. Κύπρ. Σίφν. κ.ά. 3) Ἀπροσ. μετὴν βαροκοπᾶ, ἐπὶ πληγῆς εἰς τὴν ὁποίαν συνεσωρεύθη πῦον καὶ ὅπου αἰσθάνεται κανεὶς τοὺς κτύπους τῆς κυκλοφορίας Μῆλ. Συνών. στοιβάζει.

βαρυκούδουνος ἐπίθ. ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 69.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. κουδούνη.

Ὁ φέρων βαρὺν κώδωνα, ἐπὶ ζώων.

βαρύκουφος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαρύκωφος Πόντ. (Κοτύωρ.) βαρόκουφος Σύμ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βαρὺς καὶ κουφός.

Ὁ μὴ ἀκούων καλῶς. Συνών. βαρεῖακους, βαρήκοος 1.

βαρυκουφῶ Θήρ. Κύπρ. κ.ά. βαρυκωφίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) βαρυκωφίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαροκωφίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) βαροκωφίζω Σύμ. βαρονκ'φίζον Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύκουφος.

Δὲν ἀκούω καλά, εἶμαι βαρήκοος. Συνών. βαρεακούω.

βαρυλάτης ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἐλάτης.

1) Ὁ δυσκόλως καὶ βραδέως κινούμενος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρυκίνητος 1. 2) Ὁκνηρός, φορτικός. 3) Ὁ νωθρὸς τὴν διάνοιαν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῇ εὐκόλως. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρυκέφαλος Β 1.

βαρύλογος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. βαρύλογος.

Ὁ μὴ ὦν φλύαρος. Συνών. λιγόλογος, λιγομίλητος.

βαρύλυπος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βαρύλυπος.

Ὁ βαθέως λυπούμενος, περίλυπος. Συνών. βαρύθυμος 1, βαρύκαρδος.

βάρυμα τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρένω.

